

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **JUDr. J. S.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2011, č. j. 41 Ad 29/2011 - 20,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žádost o rozhodnutí Soudního dvora o předběžných otázkách podanou Nejvyšším správním soudem na základě usnesení ze dne 9. 5. 2012, č. j. 6 Ads 18/2012 - 82, o níž vede Soudní dvůr řízení ve věci C-253/12 JS v. Česká správa sociálního zabezpečení, **bere** Nejvyšší správní soud **zpět**.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutími ze dne 18. 2. 2011 a 15. 12. 2010, č. j. X, Česká správa sociálního zabezpečení jako nositel důchodového pojištění v České republice odmítla žalobkyni poskytnout dorovnání dílčího starobního důchodu z českého důchodového pojištění do takové výše, jako by všechny doby pojištění do zániku České a Slovenské Federativní Republiky byly získány v českém systému důchodového pojištění (neboť doby pojištění získané do zániku ČSFR, tj. do 31. 12. 1992, jsou podle čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení (č. 228/1993 Sb.), jenž je od vstupu České republiky do Evropské unie součástí přílohy III části A nařízení Rady č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci společenství, dobami pojištění Slovenské republiky).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 7. 12. 2011, č. j. 41 Ad 29/2011 - 20, žalobu zamítl. Žalobkyně napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností u Nejvyššího správního soudu.

[3] Na základě kasační stížnosti žalobkyně se Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 5. 2012, č. j. 6 Ads 18/2012 - 82, obrátil v souladu s čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie ve věci výkladu práva Evropské unie na Soudní dvůr a předložil mu následující předběžné otázky:

1. Vylučuje nařízení Rady (ES) č. 1408/71, o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení), ze svého rozsahu *rationae personae* občanku České republiky, která za okolností, jaké jsou v projednávané věci, před 1. 1. 1993 podléhala právním předpisům upravujícím důchodové zabezpečení zaniklého státu (České a Slovenské Federativní republiky), tyto doby se v souladu s článkem 20 Smlouvy uzavřené 29. 10. 1992 mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení zapsaném v příloze III nařízení Rady (ES) č. 1408/71 (příloze II nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004) považují za doby Slovenské republiky a podle vnitrostátního pravidla vytvořeného Ústavním soudem ČR současně i za doby České republiky?

Pokud je odpověď na otázku č. 1 negativní:

2. Brání čl. 18 Smlouvy o fungování Evropské unie ve spojení s čl. 4 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii a s čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1408/71 (popřípadě čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004) tomu, aby orgány České republiky mohly za okolností, jaké jsou v projednávané věci, poskytovat preferenční zacházení (vyrovnávací příspěvek k dávce ve stáří, pokud je výše této dávky přiznané podle článku 20 Smlouvy uzavřené 29. 10. 1992 mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení a podle nařízení Rady (ES) č. 1408/71 (nařízení č. 883/2004) nižší než dávka, která by byla pobírána, kdyby byl starobní důchod vypočten podle právních předpisů České republiky) toliko občanům České republiky, pokud k takovému zacházení vede základní právo na zabezpečení ve stáří vyložené Ústavním soudem ČR specificky ve vztahu k dobám důchodového zabezpečení získaným v zaniklé ČSFR a vnímané jako součást národní identity, a pokud takové zacházení není s to narušit právo volného pohybu pracovníků jako základní právo Unie, za situace, kdy by poskytnutí obdobného zacházení všem ostatním občanům členských států EU, kteří také získali v zaniklé ČSFR obdobné doby důchodového zabezpečení, vedlo k významnému ohrožení finanční stability systému důchodového pojištění České republiky?

Pokud je odpověď na otázku č. 2 pozitivní:

3. Brání právo Evropské unie tomu, aby vnitrostátní soud, který je nejvyšším soudem státu v oblasti správního soudnictví, proti jehož rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky, byl v souladu s vnitrostátním právem vázán právními posouzeními podanými Ústavním soudem ČR, pokud se zdá, že uvedená posouzení nejsou v souladu s právem Unie, jak je vyloženo Soudním dvorem Evropské Unie?

[4] V návaznosti na uvedené předběžné otázky pak Nejvyšší správní soud zmiňovaným usnesením v souladu s ustanovením § 48 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní

pokračování

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přerušil řízení, aby vyčkal rozhodnutí Soudního dvora.

[5] Řízení o těchto předběžných otázkách je vedeno Soudním dvorem jako věc C-253/12 JS v. Česká správa sociálního zabezpečení. Předběžné otázky byly zveřejněny v Úředním věstníku Evropské unie C 273, 08. 09. 2012, s. 2.

[6] Podáním ze dne 6. 12. 2012 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 12. 2012 vzala žalobkyně kasační stížnost v plném rozsahu zpět a navrhla, aby Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil. Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení Nejvyššímu správnímu soudu sdělila, že ministr práce a sociálních věcí rozhodl dne 18. 10. 2012 o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení tak, že žalobkyni má být od 1. 9. 2012 poskytnuto dorovnání českého dílčího důchodu, jako by doba do konce roku 1992 byla získána v českém systému důchodového pojištění. Dorovnání podle rozhodnutí žalované z 26. 10. 2012, č. j. X1 od 1. 9. 2012 činí 2310 Kč měsíčně (dílní starobní důchod 5 024 Kč). Vedle toho Česká republika vyplatila žalobkyni jednorázově částku představující téměř desetinasobek celoroční částky dorovnání jako mimosoudní vypořádání, přičemž se mělo jednat o individuální postup zvolený s ohledem na položení předběžných otázek Soudnímu dvoru EU (sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí Nejvyššímu správnímu soudu z 16. 1. 2013, č. j. 2013/1128-701). Podle ustanovení § 37 odst. 4 s. ř. s. může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. V souladu s ustanovení § 120 s. ř. s. se uvedená ustanovení použijí i na řízení o kasační stížnosti. Z těchto ustanovení zákona o soudním řízení správním vyplývá, že je v plně v dispozici účastníka řízení, který podal kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, tj. stěžovatelky, zda bude v řízení pokračováno až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, anebo zda se stěžovatel rozhodne vzít kasační stížnost zpět. Pokud stěžovatel vezme kasační stížnost zpět v plném rozsahu, nezbude Nejvyššímu správnímu soudu než řízení zastavit.

[7] Ač je tedy Nejvyšší správní soud přesvědčen o tom, že by rozhodnutí Soudního dvora o předložených otázkách významně přispělo k objasnění výkladu příslušných ustanovení práva Evropské unie, a také s ohledem na skutečnost, že před Nejvyšším správním soudem se vede několik dalších řízení s identickými právními otázkami, pro které by byl výklad Soudního dvora potřebný, musí konstatovat, že v předmětné věci již není dán důvod, pro nějž se Nejvyšší správní soud původně obracel na Soudní dvůr s uvedenými předběžnými otázkami. Vzhledem k tomu, že toto řízení o kasační stížnosti musí být zastaveno, není již rozhodnutí Soudního dvora o těchto předběžných otázkách nezbytné pro rozhodnutí v této věci. S ohledem na existenci dalších probíhajících řízení před Nejvyšším správním soudem s identickými právními otázkami, v nichž je většinou řízení přerušeno v očekávání rozhodnutí Soudního dvora v této věci, nelze vyloučit opětovné položení předběžných otázek.

[8] Z uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud o tom, že v dosud přerušném řízení pokračuje (ustanovení § 48 odst. 5 s. ř. s.) a zároveň v souladu s čl. 100 ve spojení s čl. 148 Jednacího řádu Soudního dvora vzal svou žádost o rozhodnutí Soudního dvora o

uvedených předběžných otázkách zpět. Poté, co bude věc vyškrtuta z rejstříku Soudního dvora, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastaví.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3 a § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. ledna 2013

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu